31989L0429

SMĚRNICE RADY
ze dne 21. června 1989
o snižování znečišťování ovzduší ze stávajících spaloven komunálního odpadu

(89/429/EHS)

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského hospodářského společenství, a zejména článek 130s této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise [1],

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu [2],

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru [3],

vzhledem k tomu, že akční programy Evropského společenství pro životní prostředí z let 1973 [4], 1977 [5], 1983 [6] a 1987 [7] kladou důraz na předcházení a snižování znečišťování ovzduší;

vzhledem k tomu, že usnesení Rady ze dne 19. října 1987 o akčním programu pro životní prostředí na období 1987-1992 [7] uvádí, že je důležité zaměřit činnost Společenství mimo jiné na zavedení vhodných norem pro zajištění vysoké úrovně ochrany veřejného zdraví a životního prostředí;

vzhledem k tomu, že směrnice Rady 75/442/EHS ze dne 15. července 1975 o odpadech [8] stanoví, že odpady musí být zneškodňovány, aniž by bylo ohroženo lidské zdraví nebo poškozeno životní prostředí; že táž směrnice za tímto účelem stanoví, že jakékoli zařízení či provozovna zpracovávající odpad musí od příslušného orgánu obdržet povolení, v němž jsou mimo jiné uvedena preventivní opatření, jež mají být přijata;

vzhledem k tomu, že směrnice Rady 84/360/EHS ze dne 28. června 1984 o boji proti znečišťování ovzduší z průmyslových zařízení [9] stanoví, že členské státy realizují politiky a strategie, včetně vhodných opatření, pro postupné přizpůsobení stávajících zařízení nejlepší dostupné technologii bez vystavování dotyčných zařízení nepřiměřeným nákladům; že tato ustanovení se mimo jiné vztahují na stávající spalovny komunálního odpadu;

vzhledem k tomu, že směrnice 84/360/EHS stanoví, že Rada v případě potřeby a na návrh Komise jednomyslně stanoví mezní hodnoty emisí založené na nejlepší dostupné technologii nevyžadující nepřiměřené náklady a vhodné techniky a metody měření;

vzhledem k tomu, že spalováním komunálního odpadu vznikají emise látek, které mohou způsobovat znečištění ovzduší, a tím poškozovat veřejné zdraví a životní prostředí; že v některých případech může mít toto znečištění přeshraniční charakter;

vzhledem k tomu, že techniky snižování emisí určitých znečišťujících látek ze spaloven komunálního odpadu jsou dobře zavedeny; že je lze postupně zavést ve stávajících spalovnách s přihlédnutím k technickým parametrům zařízení a k zásadě nevystavovat zařízení nepřiměřeným nákladům; že umožňují dosáhnout koncentrací znečišťujících látek ve spalinách, které nepřekračují určité mezní hodnoty;

---

[1] Úř. věst. C 75, 23.3.1988, s. 8
[2] Úř. věst. C 69, 20.3.1989, s. 223
[3] Úř. věst. C 318, 12.12.1988, s. 3
[4] Úř. věst. C 112, 20.12.1973, s. 1
[5] Úř. věst. C 139, 13.6.1977, s. 1
[6] Úř. věst. C 46, 17.2.1983, s. 1
[7] Úř. věst. C 328, 7.2.1987, s. 1
[8] Úř. věst. L 194, 25.7.1975, s. 47
[9] Úř. věst. L 188, 16.7.1984, s. 20

vzhledem k tomu, že všechny členské státy mají právní a správní předpisy, které se týkají boje proti znečišťování ovzduší z pevně instalovaných zařízení, a že několik členských států má zvláštní předpisy pro spalovny komunálního odpadu;

vzhledem k tomu, že stanovením mezních hodnot emisí a ostatních požadavků na předcházení znečišťování napomáhá Společenství zvyšovat účinnost opatření přijatých členskými státy v boji proti znečišťování ovzduší ze spaloven komunálního odpadu;

vzhledem k tomu, že za účelem urychleného zajištění účinné ochrany životního prostředí by měly být stanoveny vhodné lhůty pro přizpůsobení stávajících spaloven nejlepší dostupné technologii bez vystavování dotyčných zařízení nepřiměřeným nákladům; že je žádoucí, aby všechny stávající spalovny komunálního odpadu nakonec splňovaly stejné podmínky, jaké se v závislosti na kategorii vztahují na nová zařízení;

vzhledem k tomu, že požadavky kladené na stávající zařízení musí zahrnovat povinnost splňovat jak mezní hodnoty emisí nejvýznamnějších znečišťujících látek, tak správné podmínky spalování; že při stanovování těchto podmínek spalování musí být brány v úvahu případné závažnější technické obtíže; že je třeba zavést ve spalovnách odpovídající měření a kontroly a že veřejnost musí být informována o získaných výsledcích;

vzhledem k tomu, že je třeba brát v úvahu problém emisí dioxinů a furanů;

vzhledem k tomu, že spolu se stanovením mezních hodnot emisí je důležité podporovat vývoj a šíření poznatků o čistých technologiích a jejich používání jako součást úsilí o prevenci v boji proti znečišťování životního prostředí ve Společenství, zejména v oblasti nakládání s odpady;

vzhledem k tomu, že podle článku 130t Smlouvy nebrání přijetí takovýchto právních předpisů na úrovni Společenství členským státům zachovat nebo zavést přísnější opatření na ochranu životního prostředí, která jsou se Smlouvou slučitelná,

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Pro účely této směrnice se rozumí:

1. „znečišťováním ovzduší“ přímé nebo nepřímé vypouštění látek nebo energie člověkem do ovzduší způsobující nepříznivé účinky takové povahy, že může ohrozit lidské zdraví, poškodit biologické zdroje a ekosystémy a hmotný majetek a bránit využívání veřejných zařízení nebo jinému oprávněnému využití prostředí nebo ho narušit.

2. „mezní hodnotou emisí“ koncentrace nebo hmotnost znečišťujících látek v emisích ze zařízení během blíže určeného období, která nemá být překročena.

3. „komunálním odpadem“ odpad z domácností, jakož i odpad z obchodu a podniků a ostatní odpad, který je svou podstatou nebo složením podobný odpadu z domácností.

4. „spalovnou komunálního odpadu“ jakékoli technické zařízení používané pro zpracování komunálního odpadu spálením, s využitím nebo bez využití tepla vzniklého spalováním, ale s výjimkou zařízení určených výhradně pro spalování čistírenského kalu, chemického, toxického nebo nebezpečného odpadu, zdravotnického odpadu z nemocnic nebo jiných druhů zvláštních odpadů, na pevnině nebo na moři, a to i když tyto závody mohou spalovat také komunální odpad.

   Tato definice zahrnuje lokalitu a celé zařízení včetně spalovny, jejích systémů zásobování odpadem, palivem a vzduchem a zařízení a systémů na kontrolu spalovacích procesů a průběžné zaznamenávání a sledování podmínek spalování.

5. „stávající spalovnou komunálního odpadu“ spalovna komunálního odpadu, které bylo uděleno povolení k provozu před 1. prosincem 1990.

6. „jmenovitou kapacitou spalovny“ součet výrobcem uváděných a provozovatelem potvrzených spalovacích kapacit pecí, které spalovnu tvoří, vyjádřených jako množství odpadu spáleného za hodinu, přičemž se bere v úvahu zejména výhřevnost odpadu.

Článek 2

V souladu s článkem 13 směrnice 84/360/EHS přijmou členské státy odpovídající opatření k zajištění toho, aby se provoz stávajících spaloven komunálního odpadu:

a) v případě zařízení o jmenovité kapacitě 6 tun odpadu za hodinu nebo vyšší:

   řídil stejnými podmínkami, jako stanoví směrnice Rady 89/369/EHS ze dne 8. června 1989 o předcházení znečišťování ovzduší z nových spaloven komunálního odpadu [1] pro nové spalovny o téže kapacitě, s výjimkou ustanovení článku 4, která se nahrazují ustanoveními článku 4 této směrnice;

[1] Úř. věst. L 163, 14.6.1989, s. 32.

b) v případě ostatních zařízení:

i) nejpozději 1. prosince 1995 řídil podmínkami stanovenými v článcích 3 až 7 této směrnice;

ii) nejpozději 1. prosince 2000 řídil stejnými podmínkami, jako stanoví směrnice Rady 89/369/EHS pro nové spalovny o téže kapacitě, s výjimkou ustanovení článku 4, která se nahrazují ustanoveními článku 4 této směrnice.

Příslušné orgány zajistí, aby případná úprava stávajících zařízení, o níž se bude rozhodovat s ohledem na zbývající dobu životnosti zařízení a na lhůty a podmínky stanovené touto směrnicí, proběhla co nejdříve.

Článek 3

1. Nejpozději od 1. prosince 1995 platí pro stávající spalovny komunálního odpadu následující mezní hodnoty emisí vztažené na tyto podmínky: teplota 273 K, tlak 101,3 kPa, 11 % kyslíku nebo 9 % CO_2, suchý plyn:

pro zařízení o jmenovité kapacitě nižší než 6 tun odpadu za hodinu, avšak minimálně 1 tuna za hodinu:

- celkové tuhé znečišťující látky 100 mg/nm^3;

pro zařízení o jmenovité kapacitě nižší než 1 tuna odpadu za hodinu:

- celkové tuhé znečišťující látky 600 mg/nm^3.

2. Mezní hodnoty emisí se v případě zařízení s kapacitou nižší než jedna tuna za hodinu mohou vztahovat k obsahu kyslíku ve výši 17 %. V takovém případě nesmějí hodnoty koncentrací překročit hodnoty stanovené v odstavci 1 dělené konstantou 2,5.

3. Příslušné orgány stanoví mezní hodnoty emisí pro znečišťující látky, které nejsou uvedeny v odstavci 1, pokud to vzhledem ke složení spalovaného odpadu a k vlastnostem dané spalovny uznají za vhodné. Pro účely stanovení těchto mezních hodnot emisí vezmou příslušné orgány v úvahu případné škodlivé účinky těchto znečišťujících látek na lidské zdraví a životní prostředí a nejlepší dostupnou technologii nevyžadující nepřiměřené náklady. Příslušné orgány mohou stanovit mezní hodnoty emisí zejména pro dioxiny a furany.

Článek 4

1. a) Nejpozději od 1. prosince 1996 musí stávající spalovny komunálního odpadu o kapacitě nižší než 6 tun za hodinu splňovat následující podmínky spalování: plyn vznikající spalováním odpadu se musí po posledním vstřiku spalovacího vzduchu a dokonce i v nejméně příznivých podmínkách zahřát na teplotu alespoň 850 °C za přítomnosti alespoň 6 % kyslíku, a to nejméně na dobu 2 sekund. V případě závažnějších technických problémů se ustanovení týkající se doby 2 sekund použije nejpozději od okamžiku výměny pecí.

b) Nejpozději od 1. prosince 1995 musí ostatní stávající spalovny komunálního odpadu splňovat následující podmínky spalování: plyn vznikající spalováním odpadu se musí po posledním vstřiku spalovacího vzduchu a dokonce i v nejméně příznivých podmínkách zahřát na teplotu alespoň 850 °C za přítomnosti alespoň 6 % kyslíku, a to na dostatečně dlouhou dobu stanovenou příslušnými orgány.

2. Ve lhůtách stanovených v odstavci 1 pro jednotlivé kategorie zařízení musí všechny stávající spalovny komunálního odpadu splňovat mezní hodnotu koncentrace oxidu uhelnatého (CO) ve spalinách za provozu ve výši 100 mg/nm^3.

Tato mezní hodnota se vztahuje na následující podmínky: teplota 273 K, tlak 101,3 kPa, 11 % kyslíku nebo 9 % CO_2, suchý plyn.

3. Podmínky odlišné od podmínek uvedených v odstavci 1 lze povolit, používají-li se ve spalovacích pecích nebo v zařízeních na zpracování spalin vhodné techniky a za předpokladu, že při použití těchto technik jsou koncentrace emitovaných polychlorovaných dibenzodioxinů (PCDD) a polychlorovaných dibenzofuranů (PCDF) stejné nebo nižší než koncentrace, kterých by se dosáhlo za podmínek uvedených v odstavci 1.

Rozhodnutí přijatá na základě ustanovení tohoto odstavce sdělí Komisi orgány, které k tomuto účelu určily členské státy.

Článek 5

1. Teploty a obsah kyslíku uvedené v čl. 4 odst. 1 představují minimální hodnoty, které musí být dodrženy vždy, když je zařízení v provozu.

2. Koncentrace oxidu uhelnatého (CO) uvedená v čl. 4 odst. 2:

a) v případě zařízení o jmenovité kapacitě 6 tun za hodinu nebo vyšší představuje mezní hodnotu pro hodinový průměr. Navíc musí být u alespoň 90 % všech měření provedených v jakémkoli období 24 hodin naměřena koncentrace nižší než 150 mg/nm^3;

b) v případě zařízení o jmenovité kapacitě nižší než 6 tun za hodinu, ale minimálně 1 tuna za hodinu, představuje mezní hodnotu pro hodinový průměr;

c) v případě zařízení o jmenovité kapacitě nižší než 1 tuna za hodinu představuje mezní hodnotu pro denní průměr.

Pro výpočet výše uvedených průměrů se bere v úvahu pouze doba, po kterou je zařízení skutečně v provozu, včetně doby uvádění zařízení do provozu a odstavování z provozu.

3. Pokud jde o tuhé znečišťující látky, které mají být podle článku 6 sledovány nepřetržitě:

a) žádný z kolísavých sedmidenních průměrů koncentrací naměřených u těchto látek nesmí překročit odpovídající mezní hodnoty;

b) žádný z denních průměrů koncentrací naměřených u těchto látek nesmí překročit odpovídající mezní hodnoty o více než 30 %.

Pro výpočet výše uvedených průměrů se bere v úvahu pouze doba, po kterou je zařízení skutečně v provozu, včetně doby uvádění zařízení do provozu a odstavování z provozu.

4. Pokud jde o celkové tuhé znečišťující látky, kdykoli jsou podle článku 6 vyžadována pravidelná měření, nesmí koncentrace naměřené v souladu s pravidly stanovenými příslušnými orgány podle čl. 6 odst. 3, 4 a 5 překročit mezní hodnotu.

Článek 6

1. Nejpozději od 1. prosince 1995 musí být u stávajících zařízení uvedených v čl. 2 písm. b) prováděna tato měření:

a) koncentrace určitých látek ve spalinách:

   i) koncentrace celkových tuhých znečišťujících látek, CO a kyslíku se v případě zařízení se jmenovitou kapacitou 1 tuna za hodinu nebo větší musí měřit a zaznamenávat nepřetržitě;

   ii) pravidelně se měří tyto údaje:

      — koncentrace celkových tuhých znečišťujících látek, kyslíku a CO v případě stávajících zařízení se jmenovitou kapacitou nižší než 1 tuna odpadu za hodinu;

b) provozní parametry:

   i) teplota plynů v oblasti, v níž jsou podmínky uložené v čl. 4 odst. 1 splněny, se měří a zaznamenává nepřetržitě;

   ii) doba setrvání spalin na minimální teplotě 850 °C za nejméně příznivých provozních podmínek, jaké lze pro zařízení předvídat, stanovená v souladu s článkem 4, musí být řádně ověřena nejméně jednou po každé úpravě zařízení a v každém případě před 1. prosincem 1995.

2. Výsledky měření podle odstavce 1 se vztahují na tyto podmínky:

— teplota 273 K, tlak 101,3 kPa, 11 % kyslíku nebo 9 % CO_2, suchý plyn.

V případech, v nichž se uplatňuje čl. 3 odst. 2, se však mohou vztahovat na tyto podmínky:

— teplota 273 K, tlak 101,3 kPa, 17 % kyslíku, suchý plyn.

3. Všechny výsledky měření se zaznamenávají, zpracovávají a prezentují tak, aby příslušné orgány mohly ověřovat plnění stanovených podmínek v souladu s postupy, které si samy určí.

4. Postupy, metody a vybavení pro odběr vzorků a měření použité za účelem splnění požadavků uložených v odstavci 1 a výběr míst měření či odběru vzorků vyžadují předchozí souhlas příslušných orgánů.

5. Příslušné orgány stanoví vhodné měřicí programy pro pravidelná měření, aby se zajistilo, že výsledky vystihují normální úroveň emisí dotyčných látek.

U získaných výsledků musí být možné ověřit, že byly dodrženy použitelné mezní hodnoty.

Článek 7

1. Pokud by provedená měření ukázala, že mezní hodnoty stanovené v této směrnici byly překročeny, musí být neprodleně uvědomen příslušný orgán. Příslušný orgán zajistí, aby dotyčné zařízení nebylo provozováno, dokud nebude splňovat emisní normy, a přijme opatření nezbytná k tomu, aby zařízení bylo upraveno nebo odstaveno.

2. Příslušné orgány stanoví maximální přípustnou dobu technicky nevyhnutelné odstávky čisticích zařízení, po kterou koncentrace látek vypouštěných do ovzduší, které mají tato zařízení snižovat, smí překračovat stanovené mezní hodnoty. V případě havárie provozovatel co možná nejdříve omezí nebo zastaví provoz, a to až do doby, kdy bude možné obnovit běžný provoz. Zařízení nesmí být za žádných okolností v provozu bez přestávky déle než 16 hodin a celková doba provozu zařízení za takovýchto podmínek musí činit méně než 200 hodin za rok.

Obsah tuhých znečišťujících látek ve vypouštěných plynech nesmí během období uvedených v předchozím pododstavci za žádných okolností přesáhnout 600 mg/nm^3 a musí být dodrženy všechny ostatní podmínky, zejména podmínky spalování.

Článek 8

S výhradou předpisů platných v oblasti obchodního tajemství musí být informace o povinnostech předepsaných stávajícím spalovnám touto směrnicí a o výsledcích kontrol podle článků 5 a 6 zpřístupněny veřejnosti, a to v souladu s příslušnými postupy a ve formě určené příslušnými orgány.

Článek 9

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily, že příslušné orgány ověří splnění podmínek stanovených touto směrnicí pro stávající spalovny.

Článek 10

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 1. prosince 1990. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

2. Členské státy sdělí Komisi znění vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 11

Tato směrnice je určena členským státům.

V Lucemburku dne 21. června 1989.

Za Radu

předseda

C. ARANZADI